

In hoc præterito & participio, ubique desideratur נ prima thematis, in supplementum cuius ponitur daghes in secunda: Nam נ quod apparet passiva litera est.

Daghes tamē ubique in hoc præterito, & præterito, coniugationis sequētis est in eadem litera, sed (ut illic videbimus) diuersa ratione.

Infinitiuus, imperatiuus, & futurum, ubique perfecta sunt: nam daghes quod ubique vides in נ , non supplet defectum primæ thematis, sed נ passivæ vocis characteristicæ, eadem ratione qua in verbis perfectis: quippe quū daghes verum officium sit, mox præcedentis, & non sequentis literæ defectum indicare.

Coniugatio

Exemplum:

Præteritum

נָשָׁה

נָשְׁתָּה

נָשְׁתִּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

Præsens partici.

Pluralis. Singularis.

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשִׁים

נָשָׁה

נָשְׁתָּה

נָשְׁתִּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

נָשְׁתֵּי

נָשְׁתֶּי

penultima: (omnino sex punctorum insignita: . . . , semper tum habet in penultima similis etiā est illius dictioni monosyllabæ ponitur. Quod et quando competit.

Imperatiuus si dicis primā, nihil defectus indice habere in huiusmodi casu, & cognitionem in exēplo inscribitur positum est, sed natura est, ut daghes. Quandoquidem ræ supplens nunc primæ syllabæ.

Futurum in huius formæ, quoties cecidit cunda recipit daghes in quo absorbetur meretur, afficiet aliquando hoc forma syllaba i. ut, לָקַחַתָּהּ & cecidit multa.